
W toku postępowania zmierzającego do wydania decyzji o umieszczeniu zainteresowanego w domu pomocy społecznej organ bada jedynie czy wskazany w decyzji kierującej dom pomocy społecznej istnieje oraz czy są w nim wolne miejsca. Tak wynika z wyroku WSA w Krakowie z 11 kwietnia 2019 r. sygn. III SA/Kr 318/19.

W sprawie Dyrektor Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie, działając z upoważnienia Starosty, odmówił umieszczenia K. P. w domu pomocy społecznej. W uzasadnieniu decyzji podano, że wydając wcześniejszą decyzję o skierowaniu skarżącego do DPS nie uzgodniono uprzednio możliwości przyjęcia go we wskazanej w decyzji placówce. Wskazano, że skarżący nie spełnia jednego z warunków przyjęcia do wskazanego domu, gdyż jest osobą dorosłą mającą ukończone 21 lat, a warunkiem przyjęcia jest nieukończony 18 rok życia. Wskazano też, że umieszczenie skarżącego w ww. placówce nie jest możliwe z uwagi na jego dolegliwości natury psychicznej. Sprawa trafiła do SKO. SKO uchyliło decyzję starosty i przekazało sprawę do ponownego rozstrzygnięcia. W uzasadnieniu organ odwoławczy stwierdził, że dom pomocy społecznej wskazany w decyzji o skierowaniu do domu pomocy społecznej faktycznie nie był dla skarżącego właściwy z uwagi na jego wiek. Nie mniej jednak wskazano, że obrocie prawnym istnieje ostateczna decyzja o skierowaniu skarżącego do tego domu, zatem nie można wydać decyzji o odmowie umieszczenia go w tym domu z innych przyczyn niż brak wolnych miejsc. Zdaniem SKO należy podjąć kroki zmierzające do zmiany decyzji o skierowaniu do danego typu domu i dopiero po tym fakcie można będzie orzec o umieszczeniu skarżącego w odpowiednim dla niego typie DPS. W konsekwencji uznano, że istnieje potrzeba uchylecia decyzji organu pierwszej instancji i ponownego rozpatrzenia przedmiotowej sprawy przez organ pierwszej instancji z uwzględnieniem ww. uwag.

Sąd do którego trafił sprzeciw od tej decyzji uchylił decyzję SKO i wskazał, że decyzję o skierowaniu i decyzję o umieszczeniu skarżącego w domu pomocy społecznej wydały dwa różne organy, a zatem działający z upoważnienia Starosty Kierownik Powiatowego Centrum Pomocy Rodzinie będący organem pierwszej instancji w niniejszej sprawie nie jest w stanie zmienić decyzji o skierowaniu skarżącego do domu pomocy społecznej, którą z upoważnienia Wójta Gminy wydał Kierownik Ośrodka Pomocy Społecznej.

Reasumując stwierdzić należy, że organ odwoławczy uchylając decyzję organu pierwszej instancji i przekazując sprawę do ponownego rozpoznania temu organowi nie wskazał na potrzebę uzupełnienia materiału dowodowego i jego ewentualnego zakresu. Nie powołał żadnych braków postępowania wyjaśniającego, które w kontekście art. 138 § 2 K.p.a. należy utożsamić z postępowaniem dowodowym. Natomiast jak już wyżej wspomniano naruszenie prawa materialnego nie może być podstawą do zastosowania przez organ odwoławczy art. 138 § 2 K.p.a.

W toku postępowania zmierzającego do wydania decyzji o umieszczeniu zainteresowanego w domu pomocy społecznej organ bada jedynie czy wskazany w decyzji kierującej dom pomocy społecznej istnieje oraz czy są w nim wolne miejsca. Organ pierwszej instancji nie poczynił takich ustaleń, jednak w aktach administracyjnych sprawy znajdowało się z pismo Urzędu Wojewódzkiego – Wydział Polityki Społecznej, z którego wynikało, że zgodnie z wiedzą Urzędu Wojewódzkiego, na dzień 31 października 2018 r. i 30 listopada 2018 r. ww. wskazanym domu było 20 miejsc wolnych. Potwierdzenie tych informacji przez organ odwoławczy sprowadza się do skierowania jednego pisma do wskazanego domu opieki społecznej i uzyskania na nie odpowiedzi, a zatem potrzeba uzupełnienia postępowania wyjaśniającego istnieje w tak niewielkim zakresie, że z powodzeniem można to zrobić w postępowaniu odwoławczym na podstawie art. 136 K.p.a.

W postępowaniu o umieszczeniu w DPS nie bada się przesłanek skierowania do DPS

Kategoria: Polityka Społeczna

Opublikowano: piątek, 26, kwiecień 2019 08:46

Bernadeta Skóbel

Odsłony: 4583

Źródło: [CBOSA](#)